

PROLÓGUS

Nem kellett volna elmennem, nem szabadott volna elmennem, gondolom magamban, miközben a hosszúnyelű fejszét lóbálom. Miért hagytam őt magára, miért nem védtem meg és miért nem voltam mellette? Szerencsére csak megölték, meg nem becstelenítették, erőszakot rajta el nem követtek. A magunkfajtaival nem lehet olyan jóízűen kegyetlenkedni, mint a csecsemőkkel vagy a gyerekekkel. Keveseket izgat, többeket undorít. Ezért legalább gyorsan végeztek vele. Ott állt az ajtóban, szegény hórihorgas aszszonycseléd, és kezét a ruhájába törölte, majd intett nekem, pedig tudhattuk volna, hogy bármikor megérkezhetnek, bármikor itt lehetnek a kutyáikkal, amelyek kiszagolnak minket. Csak a csűrkapu nyikorog élesen, ahogy a szél mozgatja. Odabenn, a pajtában kaparászik a hajtókutya, lehet, hogy nem is egy van belőle. De én elbánok velük, el én. Persze, ha a kutyák itt vannak, nem lehetnek messze a fiúk sem. Talpig egyenruhában, feszesen áll rajtuk, kezükben korbács, pisztoly. A kutyáikat hogyan képezik ki, nem tudom. Valamit biztosan kiválasztunk, szekréció, azt érzik, szagolják ki. Többen is vannak, bizonyosodom meg, mert többféle morgást hallok. A fejszéről csöpög a vér, nyugodt vagyok immár, feleségemet senki sem támasztja fel. A hátam mögött fekszik az egyik kutya, azzal végeztem. Amikor megérkeztem, épp feleségem fejét marcangolta, és ettől

meg-megrándult asszonyom teste, ilyenkor vér buggyant ki a sebeiből. Annyira sovány volt szegény, nem is tudom, honnan volt benne ennyi vér. Az erdőről jöttem, egyetlen csapással terítettem le a dögöt. Csorgott a nyála, de nem volt veszett. A veszett kutyának azért csorog a nyála, mert a fájdalomtól nem tud nyelni. És azért támad, mert már nem működik rendesen az agya, nem tud gondolkodni. De ennek működött. Ez gondolkodott. Ez félt is, mert össze-rezzent, amikor meglátott. Nem volt esélye. Csak egy állat, akinek ez volt megírva. De ki zárhatta a többit a pajtába? És miért? Ezek a kutyák szabadon szoktak garázdálkodni. Elindulok. Csak a csűrkapu nyikorog élesen. Amúgy fülsiketítő csönd van, fájdalom nyilall az agyamba. Belököm az ajtót, három kutyát látok, azonnal lecsapok az elsőre, recscsen a feje, valósággal szétmállik. A második nekem ugrik, beleharap a kezembe, érzem, hogy kirántott valami ízületet, és kiszakított a húsból is. A harmadik ugyancsak felpattan, a másodikat tehát lerúgom, és a marjánál kettéválasztom a fejszével. A harmadikkal, a legtermetesebbel nehezen bírok, marcangol, ahol ér, a combomba harap, nem enged. Eldobom a fejszét, kihúzem a hosszúnyelű kést a csizmám szárából, és beledöföm a torkába. Csodálkozva néz, miközben elvérzik. A tetemetek kihajítom az udvarra. Aztán leülök a favágó tönkre, a fejszére támaszkodom, és rágyújtok. Várom vissza a fiúkat. Nem mehettek messzire, talán csak vizelnek, vagy befalnak valamit a kamrában, gondos gazdák voltunk. A sebeimet nézem, elég rondák, de bele nem halok, azt hiszem. A csönd iszonyatos: ezek a kutyák alig nyikkantak. Csak morogni tudnak, és csendben ölni. Vagy meghalni. A fejszét nehezemre esik tartani, engedem ledőlni. Tompán puffan, még hangosabb, mint volna, ha legalább a tücskök. Vagy más bogarak. Vagy egy

repülő. Vagy bármilyen zsvivaj. Mint amikor elkezdődött. Azt az embert a kilencediken kapták el, odáig sikerült eljutnia. Én a szomszéd ház tetején lapultam asszonyommal, reméltük, vérszomjuk kielégül ezzel az eggyel. Megboksolták a hasát, pofozgatták, rugdosták, feltuszkolták az erkély korlátjára. Végül kötelet vetettek a nyakára, és a legbátrabb, az a vékony, szemüveges kilökte onnan. A test zuhant, a kötél megfeszült, az ember pedig belibbent a hetedik emelet erkélyére, majd kilendült, megint belendült, ruhák száradtak ott, gyerekruhák. Azokat leverte, de már nem élt. Ott maradt lógva, a kilencediken meg pezsgőt bontottak. Sokáig menekültünk. Csöpög kezemről a vér, szegény feleségem jobban bírta, mint remélni mertem, ösztövére teste tele volt étellel és élni akarással. Soha nem adtuk fel, soha nem akartunk a járőröző harckocsik elé rohanni, mint oly sokan tették. Tagja lettünk annak a hordának is. A nagyember volt a főnök, ő osztotta ki a feladatokat, ő ítélkezett és hajtotta végre az ítéleteket, de az újonnan bekerülteknek bizonyítani kellett. Megengedték, hogy én bizonyítsak mindkettőnk helyett. Egy ifjú párt szemeltem ki magamnak, úgy döntöttem, velük végzek. Nem volt nehéz, ezek bárhol ismerkednek, habzsolják az életet. Végighallgattam az udvarlást, végighallgattam a sok szép hazugságot. A fiú nagyokat nyelt, arcán vörös foltok égtek. A lány úgy topogott, mint egy tüzes kanca. A lány lakására mentek, csöndben besurrantam mögöttük. Szerelmeskedés közben törtem rájuk. Nejem a szerelmes éjszakák után mindig kidugta reggelre a lábát a takaró alól. Mindkettőt leszúrtam, majd kiittam az összes pálinkát, és kitántorogtam. Reggel a hányásomban ébredtem, és sokáig haboztam, mielőtt visszamentem volna a szobába. Legyek zsongtak a holttesteken, rettenetes volt zszizségük és a szag. A fiú

fejét levágtam, és elvittem a nagyembernek. De ő már nem volt ott. Eltávon van. Ezt mondták. Mi? Kérdeztem. Meghalt. A horda szétesett. Mindenki menekült, ahogy tudott. Hozzánk kegyes volt a sors. Itt a hegyen, a rettenetes csöndben találtunk rá erre a kunyhóra. Csűr volt mellette és egy üres pajta. Fűvet ettünk, meg amit összeszedtem. Ne félj, amíg engem látsz, mondtam asszonyomnak sokszor, nem elégszer. De azért volt néhány szép esténk. A csönd miatt mindig messziről meghallottuk, ha jöttek. A föld alá menekültünk, hígított szukahúgyot locsoltunk szét a padlón, az megzavarta a kutyákat. Eddig nem találtak ránk. Földet szerettünk volna művelni, élni szépen, csendben, ketten. De én elmentem ma reggel, fáért mentem, mert még tudtam használni a kezemet. Feltápáskodom a tönkről, kezdek szédülni, folyik el a vérem. Bemegyek a házba, és leülök asszonyom mellé. A fejszét nem hozom magammal, már nem tudom megemelni. Nézem, ahogy folyik a vérem. Csöpp, csöpp, csöpp, így csöpög a kőpadlóra. Kezemet feleségem fejére teszem, arra, ami maradt belőle. Milyen szép asszony volt. Megsimogatom, nem riaszt, pedig megmoccan. Aztán meghallom őket. Hangosan jönnek, fel vannak tüzelve. Hova mehettek? Talán a szomszéd tanyára. Nagyon lelkesek. A kutyáik ugatnak. Még elszaladhatnék. De hova? Nincs menekvés. Nincs hova futni. Nincs miért küzdeni. És már nem is tudok. Kétszer is nekilendülök, mégsem sikerül felállnom. Pedig állva kell várni a halált. Túl sok vért vesztettem. Homályosan látok, de kristálytisztán hallok. A nagy csend miatt. Már egészen közel vannak. Hallom, mit beszélnek. Most meglátják a kutyákat. Megiramodnak, üvöltenek, káromkodnak, ordítanak. Nekikészülődöm, megsimogatom még egyszer feleségem fejét, és talpra állok.